

AkzoNobel

Värv kui kunst —

2021

Ede Raadik
Detailid sarjast „Enesehooldus”
2019

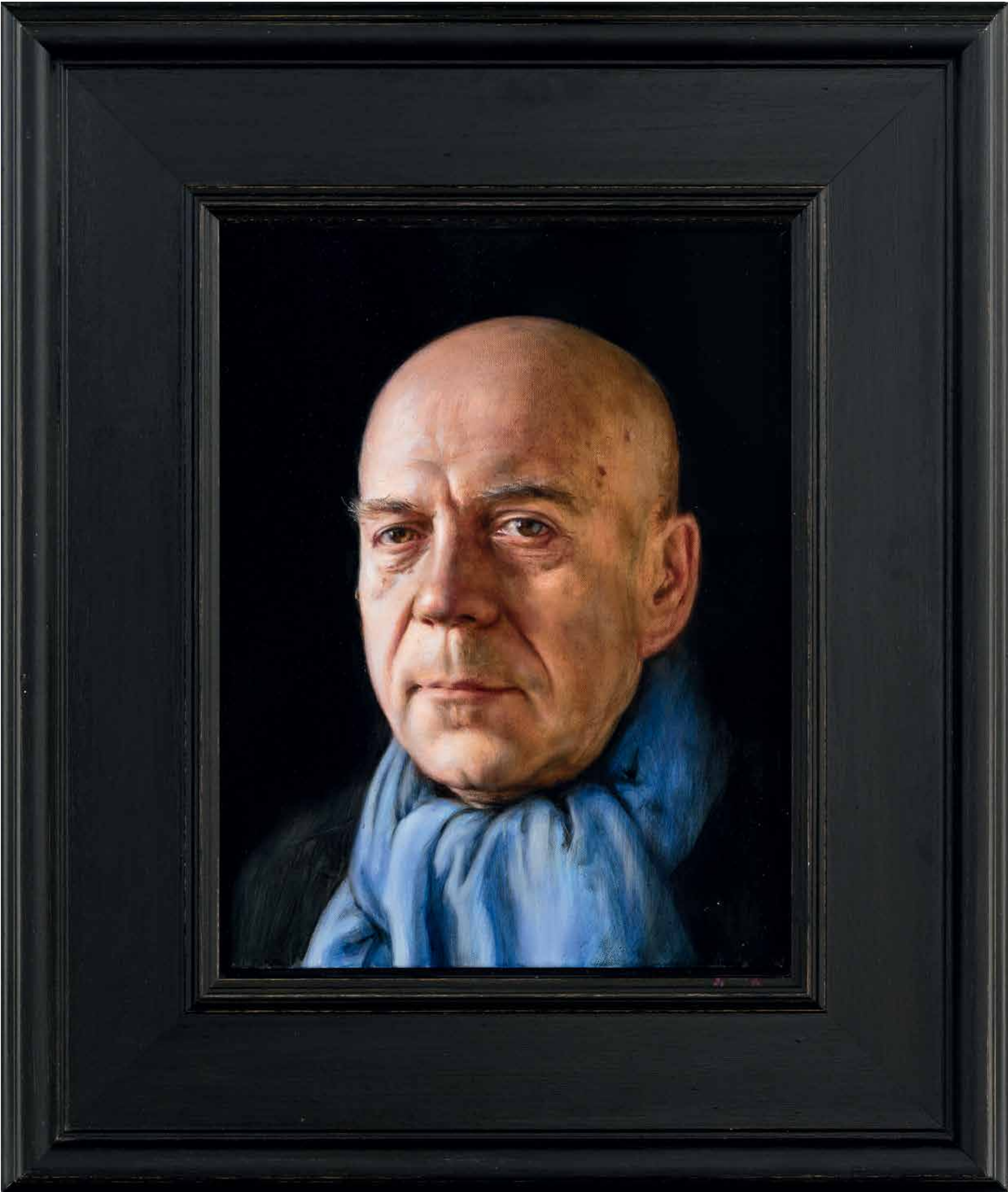
Jaan Elken
„Briksdalsbreeni häving”
2019–2020
Akrüül, kollaaž, lõuend
195 x 300 cm
Foto: Stanislav Stepashko

Jaauuar

R 1
L 2
P 3
E 4
T 5
K 6
N 7
R 8
L 9
P 10
E 11
T 12
K 13
N 14
R 15
L 16
P 17
E 18
T 19
K 20
N 21
R 22
L 23
P 24
E 25
T 26
K 27
N 28
R 29
L 30
P 31

Veebruar

E 1
T 2
K 3
N 4
R 5
L 6
P 7
E 8
T 9
K 10
N 11
R 12
L 13
P 14
E 15
T 16
K 17
N 18
R 19
L 20
P 21
E 22
T 23
K 24
N 25
R 26
L 27
P 28

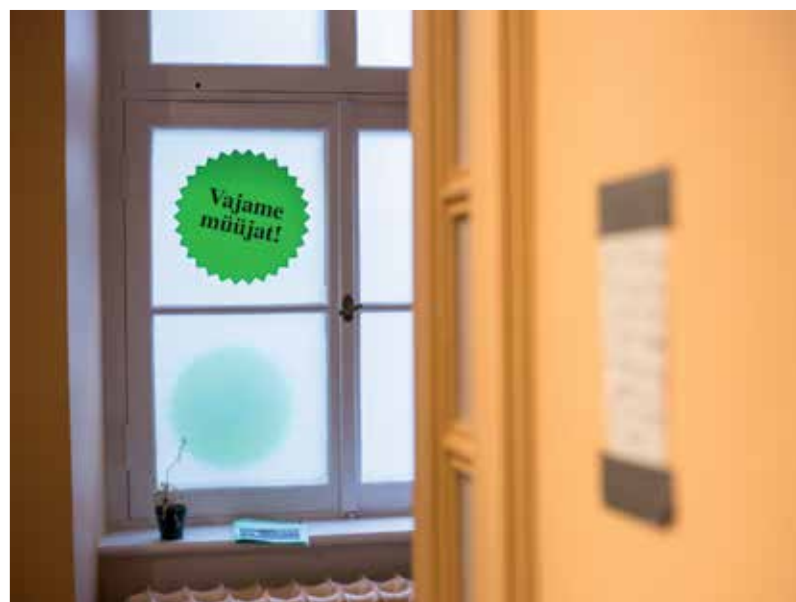
Laurentsius
„Laurits“
2020
Akrüül, õli, lõuend
70 x 60 cm
Foto: Stanislav Stepashko

Märts

E	1
T	2
K	3
N	4
R	5
L	6
P	7
E	8
T	9
K	10
N	11
R	12
L	13
P	14
E	15
T	16
K	17
N	18
R	19
L	20
P	21
E	22
T	23
K	24
N	25
R	26
L	27
P	28
E	29
T	30
K	31

Aprill

N	1
R	2
L	3
P	4
E	5
T	6
K	7
N	8
R	9
L	10
P	11
E	12
T	13
K	14
N	15
R	16
L	17
P	18
E	19
T	20
K	21
N	22
R	23
L	24
P	25
E	26
T	27
K	28
N	29
R	30

Flo Kasearu
 „Ohustatud liigid“
 2020
 Näitusevaated Tartu kunstimuuseumis
 Fotod: Taavi Piibemann, Ruudu Rahumaru, Epp Kuhu

Mai

L 1
 P 2
 E 3
 T 4
 K 5
 N 6
 R 7
 L 8
 P 9
 E 10
 T 11
 K 12
 N 13
 R 14
 L 15
 P 16
 E 17
 T 18
 K 19
 N 20
 R 21
 L 22
 P 23
 E 24
 T 25
 K 26
 N 27
 R 28
 L 29
 P 30
 E 31

Juuni

T 1
 K 2
 N 3
 R 4
 L 5
 P 6
 E 7
 T 8
 K 9
 N 10
 R 11
 L 12
 P 13
 E 14
 T 15
 K 16
 N 17
 R 18
 L 19
 P 20
 E 21
 T 22
 K 23
 N 24
 R 25
 L 26
 P 27
 E 28
 T 29
 K 30

Mari-Leen Kiipli
„Husa“
2020
Installatsioon
Fotod: autor

Juuli

N 1
R 2
L 3
P 4
E 5
T 6
K 7
N 8
R 9
L 10
P 11
E 12
T 13
K 14
N 15
R 16
L 17
P 18
E 19
T 20
K 21
N 22
R 23
L 24
P 25
E 26
T 27
K 28
N 29
R 30
L 31

August

P 1
E 2
T 3
K 4
N 5
R 6
L 7
P 8
E 9
T 10
K 11
N 12
R 13
L 14
P 15
E 16
T 17
K 18
N 19
R 20
L 21
P 22
E 23
T 24
K 25
N 26
R 27
L 28
P 29
E 30
T 31

AkzoNobel
Värv kui kunst

K	1
N	2
R	3
L	4
P	5
E	6
T	7
K	8
N	9
R	10
L	11
P	12
E	13
T	14
K	15
N	16
R	17
L	18
P	19
E	20
T	21
K	22
N	23
R	24
L	25
P	26
E	27
T	28
K	29
N	30

R	1
L	2
P	3
E	4
T	5
K	6
N	7
R	8
L	9
P	10
E	11
T	12
K	13
N	14
R	15
L	16
P	17
E	18
T	19
K	20
N	21
R	22
L	23
P	24
E	25
T	26
K	27
N	28
R	29
L	30
P	31

„Selleks et tajuda valgust pead mõtlema kinniste silmadega”

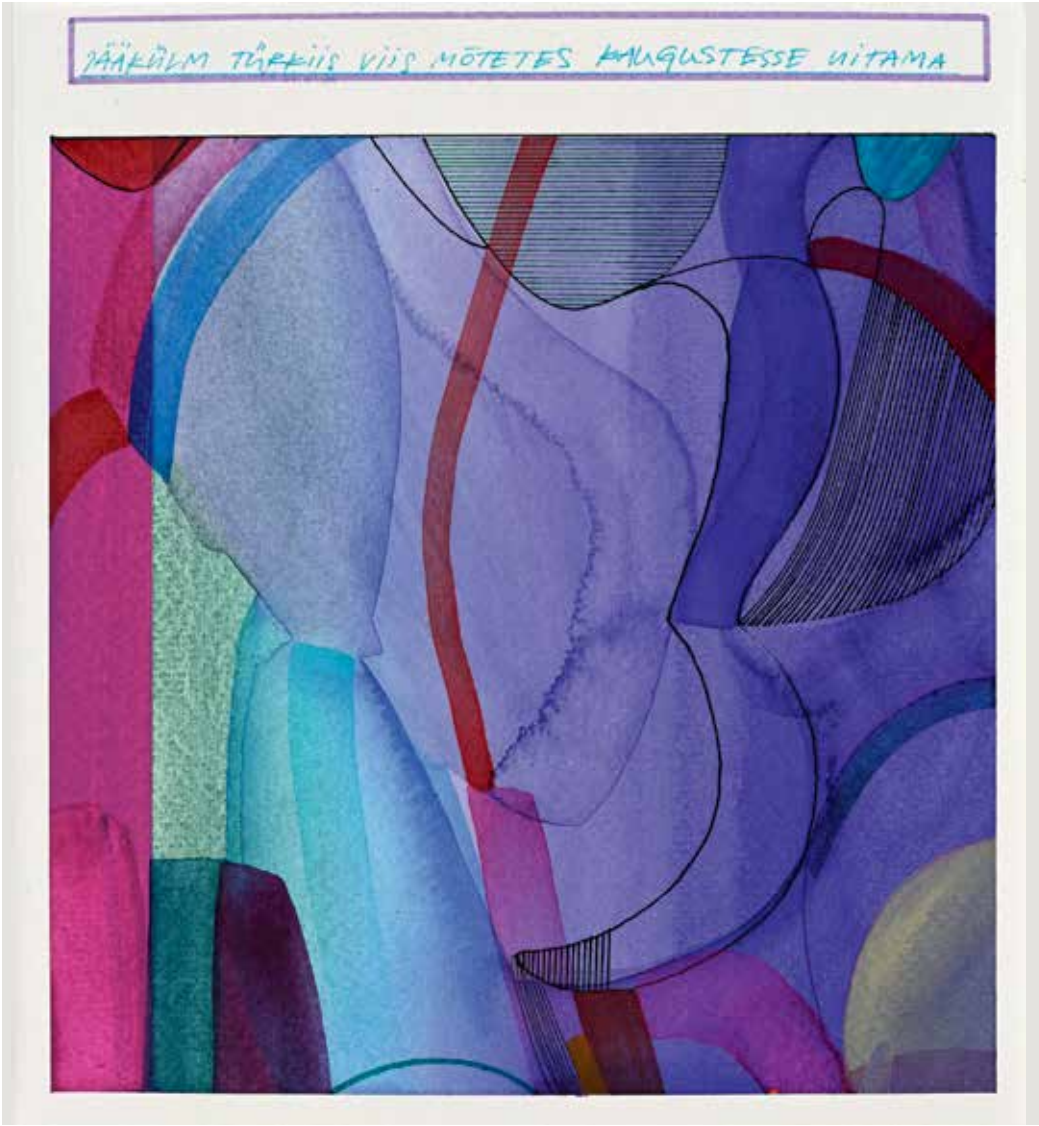
„Need mustad pärlid andsid mulle võimaluse olla aus. Kuigi teises reas kumas selgelt koobaltlillat”

„Mõtlesin valust, tumedast unelmate indigost”

„Kui mul on virmalised, siis muud polegi siin elus vaja”

„Jääkül'm türkiis viis mõtetes kaugustesse uitama”

„Põletav magenta. Kuigi asub ta sooja ja külma piiril”

Ede Raadik
 Detailid sarjast „Enesehooldus“
 2019
 Installatsioon (erinevad raseerimisvahud- ja geelid;
 ühekordsed raseerijad; valged plastkaunid; valged taburetid)
 Fotod: Paul Kuimet

E	1	
T	2	
K	3	K 1
N	4	N 2
R	5	R 3
L	6	L 4
P 7		P 5
E	8	E 6
T	9	T 7
K	10	K 8
N	11	N 9
R	12	R 10
L	13	L 11
P 14		P 12
E	15	E 13
T	16	T 14
K	17	K 15
N	18	N 16
R	19	R 17
L	20	L 18
P 21		P 19
E	22	E 20
T	23	T 21
K	24	K 22
N	25	N 23
R	26	R 24
L	27	L 25
P 28		P 26
E	29	E 27
T	30	T 28
		K 29
		N 30
		R 31

Kunstikalender 2021

Jaan Elken (s. 1954) on tuntud maalikunstnik, lisaks ka aktiivne kunstikriitik, kuraator ja kunstipedagoog. Ta on saanud kõrghariduse arhitektuuri erialal 1977. aastal Eesti Riiklikus Kunstiinstituudis ehk praeguses Eesti Kunstiakadeemias, täiendades end seejärel maalikunsti valdkonnas iseseisvalt.

1970. aastatel hüperrealistlikus laadis alustanud kunstnikust kujunes 1990. aastateks abstraktse maalikunsti üheks olulisemaks esindajaks Eestis. Aastatel 1999–2013 oli Elken Eesti Kunstnike Liidu president. 2017. aastal sai ta Tartu Ülikooli humanitaarteaduste ja kunstide valdkonna emeritprofessoriks. 2000. aastal pälvis ta oma maaliloomingu eest Konrad Mäe medali ja 2006. aastal Kristjan Raua preemia.

Eesti Kunstnike Liidu 20. aastanäitusel „Kevadnäitus 2020“ (11. VI–12. VII 2020) Tallinna Kunstihoones eksponeeritud maali „Briksdalsbreeni häving“ inspiratsiooni-allikaks on Islandi laavaväljade ja Norra sulavate liustike eepiline ning nukker mõjujõud. Kui oma varasemas loomingus on Elkenit sageli inspireerinud suurlinnad ja neid ümbritsevad tühermaad, siis käesoleva teose loomise ajendiks olid kunstniku sõnul ehedad looduselamused. Loodud maal on maastikumaal, mis samas ei kopeeri nähtavalt tegelikkust. Faktuursete pindade näol võib lõuendil näha tektooniliste protsesside jälgi ning kunstniku kasutatud arhitektooniliste võtete abil näiline kaos tasakaalustub. Võitlusest jäävad jäljed ja armid, kuid selles mängus on nii vastupanu kui ka alistumine samaväärsed võidujoovastusega.

Nomineeris Eesti Kunstnike Liit.

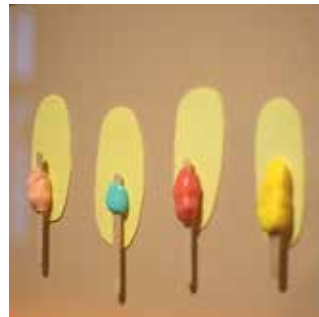

Laurentsius (kodanikunimega Lauri Sillak, s. 1969) on oma põlvkonna väljapaistvamaid maalikunstnikke Eestis. Tema efektselt mitmekihiline maalimislaad combineerib klassikalist ehk akadeemilist joonistus- ja maalimisoskust mitmesuguste modernistlike ning järelmodernistlike esteetiliste impulssidega, vaataja kunsti-alast eruditsiooni, tähelepanuvõimet ja irooniameelt proovile panevate mängudega nii pildi sees kui ka pildi pinnal.

Aastatel 1990–1996 õppis ta maalikunsti Eesti Kunstiakadeemias, kus tegutses hiljem niisamuti õppejõuna. Alustas Eesti taasiseseisvumise järel aplombikate suuremõõtmeliste postmodernistlike maalidega, töötades meelsasti tandemis (Tommy & Laurentsius, Laurentsius & A.D.). On pälvinud mitmeid kunstipreemiaid, sealhulgas Konrad Mäe medali 1999. aastal (koos A. D. ehk Anna Daniela Saalistega) ja 2009. aastal ning Kristjan Raua preemia 2014. aastal.

Formaadilt, taustalt ja koloriidilt mõneti Johannes Vermeeri krestomaatilist maali „Tütarlaps pärlkõrvarõngaga“ (u 1665) meenutavas portrees „Laurits“ (2020) kujutab Laurentsius üht oma kaasaegset, fotokunstnik Peeter Lauritsat ultramariinsinise salliga. See pole tal siiski esimene kord head sõpra meeles pidada, sest juba 2005. aastal valmis tal omalaadne ümbertöötus või n-ö DJ-mix ühest Lauritsa fotopannost, mis omakorda kujutas endast Leonardo da Vinci „Püha õhtusöömaja“ (u 1490. aastad) pastišši. Teos „Laurits“ oli eksponeeritud osana Eesti Kunstnike Liidu 2020. aasta kevadnäituse programmist ehk Kai Kaljo kureeritud rühmanäitusel „Kunstnikud maalivad kunstnikke“ (21. V–5. VII 2020) Tallinna Kunstihoone galeriis.

Nomineeris kvartalajakiri KUNST.EE.

Flo Kasearu (s 1985) on üks aktiivsemaid ja mitmekülgsemaid noorema põlvkonna kunstnikke, kes seob oma loomingus tegevuskunsti praktikaid video, fotograafia, maalikunsti ja installatsiooniga. Sageli kiiresti ja reaktiivsesti töötab reageerib ta erinevatele sotsiaalsetele protsessidele huumoriga ja talle on omane muuta ka oma eluloolised sündmused kunstiteosteks.

Alustades näitusetegevust maalitudengina, lõpetas ta 2013. aastal magistrikraadiga Eesti Kunstiakadeemia vabade kunstide teaduskonna ning samast aastast juhib ta ka Tallinnas omanimelist majamuuseumi, millest on tänaseks kujunenud Kalamaja linnaosa üks maamärke. Tema loomingut on varasemalt tunnustatud Eduard Wiiralti stipendiumiga (2006), Eesti Kunstiakadeemia noore kunstniku preemiaga (2008), Köler Prize'i grand prix'ga (2012), Sõltumatu Etendus-kunsti Auhinnaga (2016) ning vägivalda ennetuse auhinnaga (2018).

Kasearu isikunäitus „Ohustatud liigid“ (21. II–28. VI 2020) Tartu kunstimuuseumis keskendus ühele konkreetsele ühiskondlikule protsessile, kostitades seejuures vaatajat kunstnikule iseloomuliku huumori ning irooniaga. Oma näitusega soovis ta nimelt pöörata tähelepanu väikepoodide väljasuremisele, mis kaasneb seoses suurte kaubanduskeskuste kerkimise ja robotkassade tulekuga. Tegu on ühest küljest kunstnikule lähedase inimese – tema ema – isikliku looga väikepoe sulgemisest. Teisalt sunnib näitus küsima, mis saab siis, kui väikepood, mis kogukonnas on oluline nii ostlemise kui ka inimsuhtluse osas, ennast määramata ajaks kinni peab panema? Näitus „Ohustatud liigid“ kujutabki ühe väikepoe piiripealse eksistentsi lugu, kasutades sellest samast poest kohale toodud objekte kunstiinstallatsioonidena. Värvilised ruumid taasloids näituse saalis täpselt sama keskkonna, milles väikepood algselt tegutses – koha, kus remonti tehti täpselt sellel seinal, kus parajasti vaja oli, ning selle värviga, mis parajasti üle oli.

Nomineeris Tartu Kunstimuuseum.

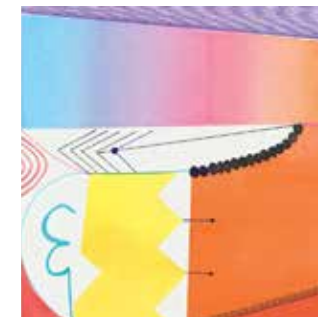

Mari-Leen Kiipli (s. 1988) on paljutöötav noorema põlvkonna kunstnik, kes loob peamiselt kaemuslikke, aistingutel ja tajudel põhinevaid fotosid, videoid ja installatsioone. Erinevate lugude või müütide kaudu käsitleb ta oma loomingus tihtipeale inimese suhet loodusega.

2017. aastal lõpetas ta magistrikraadiga Eesti Kunstiakadeemia fotograafia osakonna. 2015. aastal pälvis Kiipli kollektiivi Rundum koosseisus Adamson-Ericu nimelise noore kunstniku stipendiumi Lions Clubilt.

Suuremõõtmeline ruumiinstallatsioon „Husa“ on olnud eksponeeritud samanimelisel isiknäitusel Haapsalu linnagaleriis (4. VII–2. VIII 2020) ja Tartus galeriis Kogo toimunud ühisnäitusel Paul Kuimetiga „Husa“/„Kristallsõrestik“ (6. VIII–5. IX 2020). „Husa“ ongi ühteaegu nii kunsti-teos kui ka näitus, ent samas ka omalaadne ruumiline kontsentraat kunstniku maailmatajumise viisist. Kiipli toob oskuslikult vaataja ette killud loodusest ja inintekkelisest tehismaailmast ning sõlmib need dünaamilisteks vahetuteks kohtumispunktideks. „Husa“ puhul võibki öelda, et Kiipli on loonud tervikliku maastiku, orgaanilise ruumi-situatsiooni, mida ilmestavad erksad kinematograafilised fragmendid. „Husa“ on justkui kunstlik metsasalu, mida täidavad lendlevad mõtted, ideed ja tunded. Ajendatuna rikkalikust linna- ja loodusmaastikest, on kunstnik lavastanud stseeni, mis on kantud õistest tormituultest, emotsionaalsetest rägastikest, ehitusplatsidest, autodest, tiivulitest putukatest ja taimede elust.

Nomineeris Eesti Kaasaegse Kunsti Muuseum.

Kristi Kongi (s. 1985) on noorema põlvkonna üks juhtivamaid maalikunstnikke, kes keskendub oma loomingu värvile, valgusele ja ruumile. Sageli teostab ta ka oma maale installatiivsest või kohakindlast lähtepunktist.

Ta on 2008. aastal lõpetanud Tartu Kõrgema Kunstikooli maalingute osakonna ja kaitsnud 2011. aastal magistrikraadi Eesti Kunstiakadeemia maalikunsti erialal. 2017. aastal pälvis ta Konrad Mäe medali. Varem, 2016. aastal oli ta üks Köler Prize'i nomineeritud ja 2013. aastal ka Sadolini kunstipreemia ehk praeguse AkzoNobeli kunstipreemia võitja.

Kongi akvarellid, mis olid eksponeeritud rühmanäitusel „Aeg unistada või karta?“ Kogo galeriis Tartus (6.–20. VI 2020), kuuluvad seeriasse, mida kunstnik alustas Covid-19 kriisi ajal, kui meid ümbritsev maailm oli põhjalikult suletud. Need on kriisiaja tunded ja mõtted, mis kunstniku kinnituse järgi peegeldavad tema igapäeva elu. Realistlike stseenide asemel on aga tegu abstraktsete kompositsioonidega, mis on üles ehitatud valitud tehnikale iseloomulikele õhuliselt heledale värvimängule. Nagu ikka, on siingi tema maalide peategelaseks värv. Värv on peategelaseks, karakteriks, erinevate sündmuste ja lugude jutustajaks. Värv on sümbol. Ka kunstiteoste pealkirjad aitavad vaatajal leida ühendust värvide kooskõla ja dünaamika ning loomishetke meeloludega. Kuigi inimestele on iga kriisiaeg väga keeruline ja pingeline, siis kunstniku versioon eriolukorra ajast on pigem positiivne, koguni unistuslik, andes niiviisi innostust edaspidigi vastu pidada.

Nomineeris Eesti Kunstimuuseum.

Ede Raadik (s. 1989) on feministlik kontseptuaalne kunstnik, kelle loomingut iseloomustab soov seada küsimuse alla ühiskonnas levinud tööekspidamised ja tuua välja selliste uskumuste tekkepõhjused.

Ta on viimastel aastatel oma loomingus tegelenud teemadega nagu düsfunktsionaalne menstruaaltsükkel, reproduktiivõigused, abort, menopaus, seksuaalne ja vaimne vägivald, traumast taastumine ning vaimne tervis. Tema viimaste isikunäituste hulka kuuluvad „Parim, kes sa kunagi oled“ (2020, kuraator Corina L. Apostol) Tallinna Linnagaleriis, „Menopausi Klubi NB!“ (2019) Kogo galeriis. Raadikul on Eesti Kunstiakadeemiast vabade kunstide magistrikraad. Ta elab ja töötab Tallinnas. Ta võitis 2020. aastal ISCP-EKKAK residentuurikonkursi New Yorki.

Nomineeris Tallinna Kunstihoone.

AkzoNobel
Värv kui kunst